

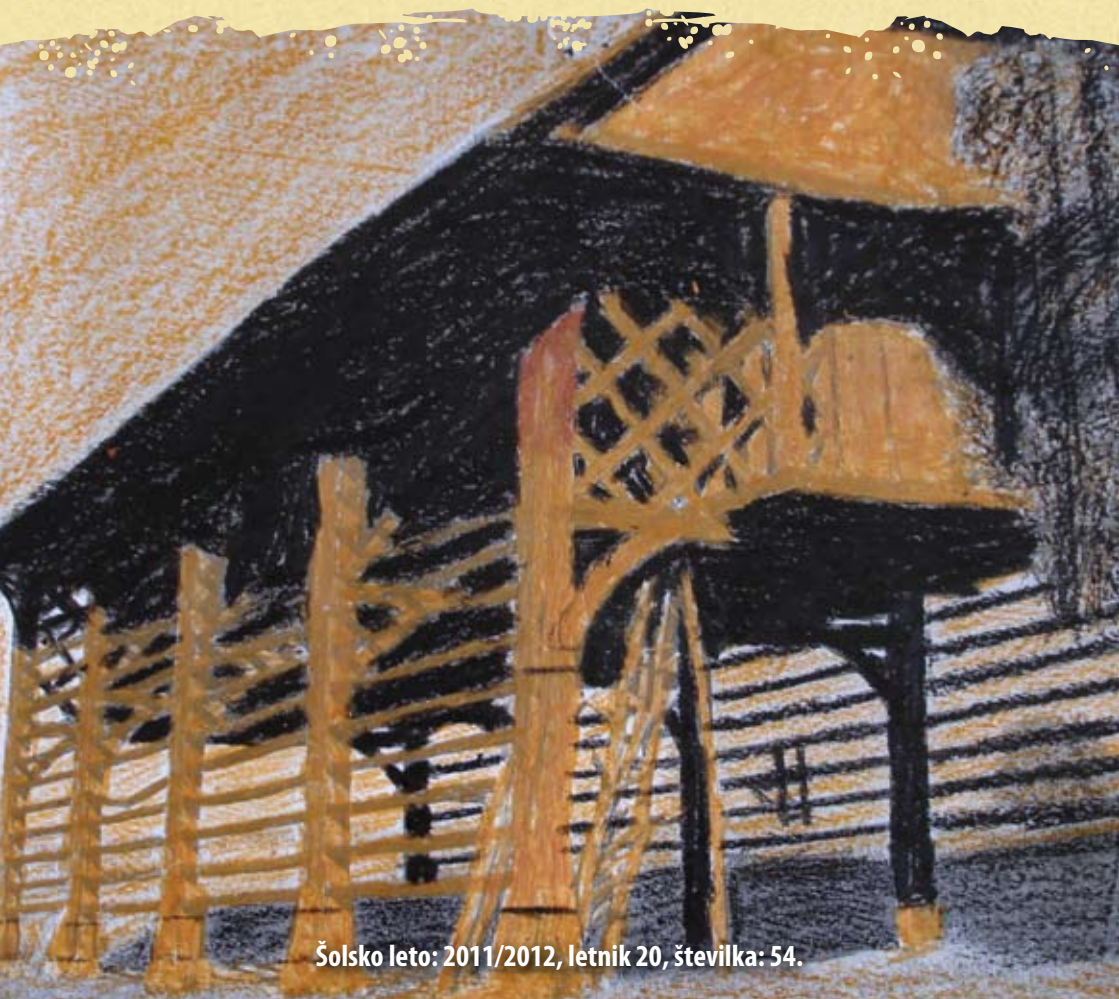


BIOTEHNIŠKI
CENTER NAKLO

ŠTEVILKA

54

MLADE BRAZDE



Šolsko leto: 2011/2012, letnik 20, številka: 54.

KAZALO

UVODNIK	2
NAŠA STROKA	3
LITERARNI PRISPEVKI	8
LITERARNI NATEČAJI	12
OBŠOLSKE DEJAVNOSTI	13
30-LETNICA KMETIJSKEGA IZOBRAŽEVANJA NA BC NAKLO	15
RAZMIŠLJALI SMO	27
TEKMOVANJA	31
PREDSTAVITEV 1. LETNIKOV	32
ZGODILO SE JE	37
ZGODILO SE BO	37
RECEPT	38
KRIŽANKA	39

Mlade brazde, glasilo BC Naklo – Srednja šola, Strahinj
99, 4202 Naklo

Uredniški odbor: Andreja Ahčin, Majda Kolenc Artiček,
Marcela Koren, Urška Simjanovski, Marta Skoberne, Tat-
jana Šubic, Ajda Kunčič, Nika Berčič in Katja Čop.

Avtorji fotografij:
dijaki in profesorji BC Naklo.

Tiskano v Kranju, 700 izv.

Priprava za tisk: Tiskarna OMAN, oktober 2011

UVODNIK

Pozdravljeni dijaki in dijakinja!

Poletne počitnice so kaj hitro minile in zopet je tu jesen ter s tem tudi novo šolsko leto, ko se, polni novo zastavljenih ciljev in pričakovanj, vrnemo v šolske klopi.

Lanskoletno prvo številko Mladih brazd smo namenili predvsem poklicem, v letošnji pa lahko opazite velik podarek na kmetijstvu. V nadaljevanju si preberite utrinke z ekskurzij, intervju, vtise dijakov in še mnogo zanimivih stvari. Zagotovo pa nismo pozabili niti na letošnje nove dijakke, ki so za vas napisali kratko predstavitev svojega razreda.

Želim vam veliko veselja pri branju in uspešen začetek novega šolskega ter spoznavanja mnogih novih stvari. Saj veste kaj pravijo: »V znanju je moč«.

Ajda Kunčič



NAŠA STROKA

STROKOVNE ESKURZIJE

Padova 2011

16. septembra smo si dijaki programa hortikulture ogledali sejem FLORMART MIFLOR v Padovi in med tem spoznali mnogo novih stvari, tako o samem mestu kot tudi o rastlinah.

Velikost sejma se ne more primerjati z nobenim sejmom v naši domači deželi, saj je na sejmu sodelovalo 1.200 razstavljalcev na 36.000 m² razstavne površine v 12 razstavnih prostorih. Ogledali smo si lahko notranjo ureditev prostorov, različne vrste aranžmajev, cvetličarski material, okrasne sobne in zunanje rastline, drevnine ter pripomočke v vrtnarstvu. Čeprav je bil sejem ogromen, smo se vsi najraje zadrževali v razstavnem salonu, v katerem so bile predstavljene notranje in zunanje okrasne rastline. Videli smo kar nekaj novih rastlin, ki jih na slovenskem trgu še ni, pa vendar verjamem, da se bodo kmalu pojavile tudi pri nas.

Po ogledu sejma smo se skupaj z vodičko odpravili še na kratek sprehod po Padovi. Ogled se je pričel na glavnem trgu Prato della Valle, ki je tretji največji trg v Evropi. Obdaja ga kanal, po katerem teče voda, ob njem pa so v dveh vrstah postavljeni kipi, ki prikazujejo najbolj pomembne može v njihovi zgodovini. Prav na tem trgu vsako soboto postavijo mestno tržnico, na kateri lahko prebivalci kupijo različne izdelke domačega ali tujega izvora.

Seveda nismo šli mimo glavne znamenitosti, mogočne bazilike Sv. Antona Padovanskega. V baziliki je sv. Anton, zavetnik

izgubljenih stvari, zaljubljenec, popotnikov, tudi popan.

Za konec nas je vodička presenetila še z ogledom botaničnega vrta, ob katerem pa smo bili vsi pošteno razočarani. Čeprav je vrt manjšega obsega, bi ga lahko lepše uredili.

Dan se je že počasi zaključeval, pa vendar so nam dovolili, da uporabimo tudi svojo raziskovalno žilico in sami raziščemo mesto.

Verjamem, da smo se mnogi med nami veliko naučili, zato priporočam ogled naše sosednje države Italije, kjer je mnogo zanimivih stvari.

Anja Zavrl, 4. F



Savinjska dolina

Dijaki 2. letnika, programa kmetijsko-podjetniškega tehnika in gospodarja na podeželju, smo se odpravili na strokovno ekskurzijo v Savinjsko dolino. Kljub temu, da je znana po pridelovanju hmelja, so nas tokrat bolj zanimala druge stvari. Najprej smo se ustavili v Šempetru in si ogledali proizvodnjo kmetijskih strojev. Znani so predvsem po strojih za spravilo krme na travinju.



Naša naslednja postaja je bila kmetija Četina v Spodnjih Grušovljah. To je živinorejska kmetija, usmerjena v proizvodnjo mleka. Na kmetiji imajo že od leta 2007 robota za molžo, gospodar pa nam je z veseljem predstavil kmetijo in nam povedal, kakšne so njegove izkušnje s tem načinom molže. Predstavil nam je tako dobre kot slabe lastnosti. Za nas je bilo zanimivo videti, kako robot vse delo ob molži opravi sam.

Ekskurzijo smo zaključili z obiskom jame Pekel, ki je ime dobila, ker je pred vhodom v jamo na skali podoba hudiča.

Sanja Konc, 2. Č

Vrtnarija Strgar in park Brdo

V petek 16. septembra smo odšli na strokovno ekskurzijo. Na pot smo se odpravili skupaj s prvim in drugim letnikom hortikulture.

Naša prva postaja je bila Drevesnica Strgar, kjer smo izdelali veliko o zgodovini drevesnice, njenem nastanku in dogajanju v njej danes (ponudba, težave, dobava . . .). Nato smo si ogledali še Trajnice Strgar, vrtnarijo, katere lastnica je Bernarda Strgar. Tudi tam smo izdelali mnogo pomembnih stvari in si seveda ogledali, kaj ponujajo.

Naša zadnja postaja je bila park Brdo, kjer smo se z vodičem sprehodili po prelepem parkovnem delu in med ogledom spoznavali zgodovino, zanimivosti in rastline parka.

Na strokovni ekskurziji smo izdelali veliko pomembnih in zanimivih reči.

Tanja Hribar, 3. F



TABORI

Radenci, od 5. do 7. 10. 2011

Naše šolsko leto se je začelo s taborom v Radencih ob reki Kolpi.

V ponedeljek zjutraj smo se s sošolci zbrali pred šolo v Strahinju. Vreme je bilo oblačno, a to ni vplivalo na naše razpoloženje, kajti zavedali smo se, da gremo novim izzivom nasproti ter da se bomo imeli tri dni lepo in zabavno.



Ob prihodu smo se najprej odpravili na izlet po okolici, vodila nas je profesorica iz Radencev. Povedala nam je mnogo zanimivih stvari o rastlinstvu in živalstvu tamkajšnjih krajev. Zanimiv je bil predvsem ogled mlak, kajti v njej je bilo ogromno majhnih paglavcev. Pot smo nadaljevali do reke Kolpe, med hojo smo se naužili svežega in čistega zraka. Velika atrakcija je bil spust po reki Kolpi s kanuji. Priznam, da nam je to neizmerno ugajalo in nam po

telesu pognalo veliko adrenalina. Sledila je osvežitev v reki, dan pa smo zaključili s športnimi igrami.

Naslednji dan smo se po jutranjem razgibavanju in zajtrku odpravili na dolg pohod ob reki Kolpi. Tu smo zopet lahko občudovali čudovito neokrnjeno naravo ter si ogledali jamo. Ob vrniti smo se odpravili na Kolpo in si privoščili veslanje s kanuji. Po vožnji s kanuji smo se v domu preizkusili v peki njihove tradicionalne pogače. Zvečer smo zakurili taborni ogenj, pekli hrenovke, se zabavali in na koncu naredili pojedino. Presenečenj tistega dne pa še ni bilo konec. Naš gospod profesor nam je

omogočil, da smo lahko občudovali zvezdno nebo skozi teleskop in to je bila res še ena zelo zanimiva izkušnja, ki smo jo doživeli na taboru.

Tudi zadnji dan je bil zelo pester. Plezali smo po umetni steni, kdor pa je želel, se je lahko podal s kolesom po kolesarski poti. Z orientacijskim tekom smo dokazali, kako se znajdemo v nepoznanem okolju. Kot skupina smo dobro sodelovali in nalogo odlično opravili. Na koncu smo si ogledali še kulturno dediščino kraja, v katerem smo preživeli tri čudovite dni.

Ob vseh teh doživetjih lahko rečem, da je bil tabor zanimiv in poučen. V treh dneh smo se povezali in se sprostiti – za vzor smo imeli prečudovite profesorje, ki so nas vodili.

Lara Rudolf, 3. L

Kavka, od 28. do 30. 9. 2011

V sredo, 28. 9. 2011, so nas avtobusna kolesa popeljala na težko pričakovani naravoslovni tabor.

Učenci 2. F in 2. M razreda smo se med vožnjo kratkočasili vsak po svoje; z opazovanjem okolice, še veliko raje pa smo se zapletli v globoke pogovore s prijatelji.

Tako smo se sproščeno pripeljali v Livške Ravne nad Kobaridom, ker se je nahajal naš dom Kavka. Kljub imenu pa Livške Ravne niso nič kaj »ravnne«.

Končno smo s kovčki in potovalkami stali pred vhodom, kjer nas je upravnik doma »na hitro« seznanil z notranjostjo doma in nas razdelil po sobah, v katerih smo se kmalu počutili kot doma. Dekleta smo na plan privlekla kitaro in harmoniko ter napela glasilke. Naših par minut na samem ni trajalo dolgo, saj nam je upravnik prišel pojasnit DOMSKI RED, ki nam je več stvari prepovedoval kot pa dopuščal. A pravila so pravila.

Po okusnem kosilu smo se razdelili v dve skupini; 1. skupina je imela športne igre na igrišču poleg doma,

2. skupino pa je čakal ogled Kavkne jame.

Po obeh dejavnostih smo se zbrali v domu in si priborili zaslužen prosti čas. Tako smo do večerje počeli, kar smo želeli – v skladu s pravili, seveda! Po večerji pa smo morali pretegniti tudi želodce, zato smo se odpravili na večerni sprehod z baterijskimi svetilkami.

Ob enajstih zvečer naj bi že vsaka dušica v domu mirno spala, a ko si mlad, nočeš iti zgodaj spat! Ker smo tudi mi mladi in polni energije, smo bedeli do poznih jutranjih ur in si privoščili le nekaj trenutkov spanca.

Naslednjega dne smo šli na jutranji sprehod. Ta je bil na srečo kratek, povrh vsega pa mu je sledil še zajtrk, takoj za njim pa prosti čas.

Ob določeni uri smo bili vsi zbrani pred domom in pripravljeni na nove dogodivščine. Tako so nas noge ponesle globoko proti dolini. Vodila nas je gozdna pot, na kateri nas je pozdravilo veliko umetnin, vsaka s svojim naukom.



Prispeli smo do vasi Topolovo, ki leži v Benečiji. Tako smo doumeli, da se meja med Slovenijo in Italijo nahaja pod domom Kavka. V vasi smo naredili predah, med počivanjem pa prisluhnili Povesti o petelinu, s katero smo se seznanili v beneškem narečju. Sledil je še kratek ogled vasice, med katerim smo imeli srečo spoznati celo dva domačina.

Vsi smo bili veseli vrnitve v sobe, kjer smo preoblekli prepotena oblačila, nato pa šli vsak po svoje; dekleta smo spet pograbilo kitaro, se usedla na zelen hribček in okolico razveseljevala z židanim petjem.

Po kosilu sta si naši, prejšnji dan določeni skupini zamenjali ogleda – 1. skupina je splezala v Kavkno jamo, 2. skupina pa prelivala pot na igrišču.

Kasneje je spet sledila obilica prostega časa, po večerji pa kurjenje taborniškega ognja in večerno druženje ob njem.

Tu se je »za šalo malo« pelo in plesalo, veselje vsepovsod. Četudi ni bilo polne lune, smo se vsi do zadnjega popolnoma razživel, zvečer pa popadali v postelje.

V petek po zajtrku so bile vse naše stvari spet v potovalkah, sobe pa pospravljene.

Čakali sta nas še zadnji dve točki naše naravoslovne »ekspedicije« – avtobus nas je »stresel« pred Planiko, muzejem sirarstva, peš pa smo se kasneje odpravili še do Kobariškega muzeja 1. svetovne vojne, ki govori o grozotah Soške fronte.

Odhoda iz muzejev se nismo branili, prav tako pa smo se po odmoru v Kobaridu vsi razveselili avtobusa, ki nas je varno pripeljal nazaj pred BC Naklo.

Nika Berčič, 2. M

SEPTEMBRSKI ŠPORTNI DAN

Pohod do Krive jelke

V torek, 13. septembra 2011, se je tudi naš razred 3. F odpravil na pohod do Krive jelke. Okoli 8:15 je naša skupinica že štartala izpred šolskega igrišča v smeri Dupelj.

Hoja je bila prijetna, a vseeno ne preveč počasna. Ob prijetnem pomenkovanju smo dokaj hitro dosegli Duplje in se počasi začeli vzpenjati proti gozdu. Pot se je nadaljevala po gozdnati stezici vse do prvih smerokazov za Krivo jelko. V manj kot pol ure je bil naš cilj dosežen. Nekaj čez deveto zjutraj smo prišli do »vrha«.



Ob malicanju in vpisovanju v knjigo smo počakali na preostanek naše ekipe in na vse ostale pohodnike. Hitremu vzponu je sledil še hitrejši povratek v šolo.

Sebastijan Zupančič, 3. F

LITERARNI PRISPEVKI

Spet v šolo smo prišli,
še vsi počitniški,
tokrat ne kot fazani,
tega imena smo oprani.

Prišli so novi fazani,
z vse Slovenije zbrani,
kajti šolski kvaliteti
se nihče ne more upreti.

Na naši šoli so vsi programi,
za vsakogar se najde izbrani,
od gimnazije do kmeta,
z učenjem vsem dobro se obeta.

Krištof Šinkar, 2. M

Učenje

Ure in ure se učimo,
a v glave včasih nič ne dobimo,
ker ne mislimo na to,
kar v knjigah je zapisano.
Usedom se in premišljuje,
kako naj to vse rešujem.

Če zame je pretežko
pomaga mi še kdo,
ki spozna se na to.

Katarina Krapež, 4. B

Pesem

Pesem včasih razveseli
in srce otopli,
ker napiše jo smeh.

In pesem včasih boli
in skeli,
ker napiše jo solza.

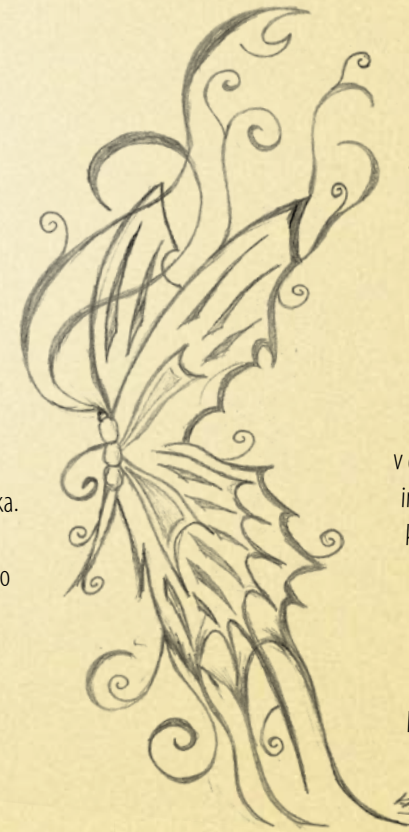
Pesem lahko poje
in raja
ter pričara ti sončnega maja.

A pesem lahko toži
in stoka
ter pripravi srce, da milo zajoka.

Pesem lahko govori ti resnico
in te odnese
na krilih kot ptico.

A pesem lahko tudi laže
ter napačno pot
ti pokaže.

Pesem lahko ti poje
ljubezen
in pozdravi vsako bolezen.



In pesem lahko ti poje
o vojni
In te potepta
kot vihravi konji.

Pesem krhko pojejo
usta,
a takrat so lica ljudi pusta.

In pesem lahko poje
srce,
takrat lica vzplamte.

Pesem lahko odpelje
te stran,
v deželo bleščočih se sanj,
in lahko ti zapoje stvari,
ki jih človek ne govori.

Včasih je boljše,
da pesmi sploh ni,
da ne spregovori,
kar nas najbolj boli.

A če pesmi ni,
nas v srcu
še zmeraj mori,
ker nihče
namesto nas
ne spregovori.

Pia Sobočan, 2. M

Življenje na kmetiji

Pogosto me prijatelji sprašujejo, kako je živeti na kmetiji ter kako dobim čas še za druge dejavnosti.

Mislijo, da je naporno, delovno, da ni prostega časa, vendar temu ni tako.

Kdor ne živi na kmetiji, si sploh ne predstavlja, kakšen užitek človek doživlja, ko se vsak dan srečuje z živalmi in biseri narave. Sama živim na kmetiji že od rojstva in se tega ne sramujem, celo vsakemu s ponosom povem, da sem s kmetije. Včasih pride res tako, da je naporno, vendar vse to sčasoma pozabiš. Ko ob delu odkriješ skrite kotičke narave, se šele zaveš, kaj vse imaš. Vsako jutro, ko se zbudiš, slišiš petelina, ki veselo kikirika, in vidiš sonce, ki vstaja, kako te veselo vabi v nov dan.

Življenje v hribovskem predelu je res čudovito in se razlikuje od tistega v nižinah. Tam poteka delo hitreje, saj lahko vse obdelajo strojno in niso tako predani naravi oziroma okolju.

Pri nas v vasi pa je to čisto drugače. Čas in delo tečeta počasneje. Okrog sebe imamo gozd in bregove, ter malo ravnih površin, zato moramo zemljo obdelovati tudi ročno. Sosedje si med seboj pogosto priskočimo na pomoč in v skupni uporabi imamo tudi nekaj kmetijskih strojev. Vsak letni čas doživljamo na poseben način — polni energije. Skrbno pobiramo svoje pridelke za ozimnico in nekatere skušamo tudi prodati, saj če hočemo vzdrževati kmetijo, moramo hoditi tudi v službo. Sčasoma bodo tudi naši pridelki, ki jih pridelamo doma, postali bolj cenjeni.

V naši vasi enkrat na leto priredimo »tekmovalje« v košnji s koso, da se nam bregovi ne zaraščajo.

Skratka, življenje na kmetiji tu pri nas je res lepo, le znati moraš prisluhniti naravi in živalim. Narava ti vse vloženo delo vrača in tako dobiš občutek, da se nisi trudil zaman.

Tina Demšar, 5. FD

Kako si dekle, ki vse svoje življenje živi v mestu, predstavlja delo kmeta?

Rekla bi, da se njihov dan začne že zelo zgodaj, ko se sama šele »drugič okrog obrnem«. Živine je po navadi veliko in da je vse pravočasno opravljeno, je njihov moto »rana ura, zlata ura«. Prav veliko ne vem, kaj počnejo v hlevih z živino, si pa predstavljam, da je dela ogromno, še sama ga imam s hišno mačko.

Kot majhna deklica sem med počitnicami vsako leto za teden dni odhajala na kmetijo, kjer je odraščal moj oče. Takrat sem si želela postati veterinarica in sem oboževala prav vse živali tam. Niti ne vem, če je to majhna ali velika kmetija, imajo okoli dvajset krav, nekaj ovac in seveda kokoši in prašiče. Najdejo pa se tudi purani, psov in mačk pa je na pretek. Tisti čas sem ves svoj dan preživela v družbi domačinov in se tako spremenila v »pravo kmetico«. Zjutraj sem vstajala ob štirih in s stricem odšla po vasi razvažat mleko. Ko sva se vrnila, sem gnala krave na pašo in tam ostala do sončnega zahoda. Zvečer smo živino nagnali v hlev, kjer smo jo pripeli, oskrbeli ter pomolzli. Imeli so poseben stroj, ki je sam molzel,

vendar je bilo vseeno potrebno ročno dokončati delo. Čeprav sem sama večkrat poskušala, se molže nikoli nisem naučila. Zvečer je še nekaj vaščanov prišlo po to sveže mleko, ostalo pa se je zlilo v posebno cisterno za prodajo večjemu proizvajalcu mleka in mlečnih izdelkov. Včasih sem ostala na kmetiji, ko so gnali krave na pašo, in do pikice očistila hlev ter nahranila vse ostale živali. Pomagala sem tudi pri peki kruha ali pri ličkanju koruze, eno leto pa pri vezavi tobaka. Spomnim se tudi, da so ponoči odhajali stražit njivo, da so branili koruzo pred divjimi svinjami.

Danes me nihče več ne spravi na kmetijo tako zlahka. Očitno sem z leti dobila čisto drugačen pogled na kmečko življenje in verjamem, da se je spremenilo tudi delo kmeta. Danes me motijo že vse te vonjave, ki se širijo v bližini kmetij, da traktorjev, ki delajo zastoje na cestah, sploh ne omenjam. Kaj morem, očitno bom za vedno ostala mestno deklet.

Vseeno pa se mi zdi, da delo kmeta ni dovolj cenjeno. Konec koncev brez njih tudi hrane ne bi bilo.

Monika Šubert, 5. FD

LITERARNI NATEČAJI

Zavod IRC je razpisal natečaj Ustvarjanje mladosti – navdih mladosti. Srednješolci so lahko izbirali med več temami. Z naše šole je na natečaju sodelovalo pet dijakov. Dva prispevka sta bila nagrajena, in sicer prispevek Petre Trček ter Žige Sokliča.

Študirala bom za poklic, ki me veseli?

Vsak otrok ima svoje sanje, kaj bo delal, ko bo odrasel. Tudi jaz sem imela svoje, govorila sem, da bom delala v živalskem vrtu, da bom kot večina deklet frizerka, učiteljica, kuharica, medicinska sestra ... In še sedaj ni nič drugače, saj imam občutek, da bi lahko delala vse.

V osnovni šoli sem si vedno izbrala veliko prostih izbirnih vsebin in vse bi mi bile všeč tudi kot poklic. Ta se je kaj hitro končala in že sem se morala vpisati v srednjo šolo. Izbirala sem med tremi: zdravstveno, gostinsko in biotehniško šolo. Na informativni dan sem obiskala vse tri. Ko sem obiskala gostinsko šolo, sem že na zunaj videla, da to ni prava šola zame. Tako sta mi ostali le še zdravstvena in biotehniška.

Ker nisem točno poznala dela medicinske sestre, sem skupaj s teto obiskala njeno babico v domu za starejše. Tam je bila zelo prijazna gospa, ki mi je predstavila poklic medicinske sestre. Bilo mi je všeč in zdelo se mi je, da bi bil lahko to poklic zame. Delo v vrtnarstvu pa sem kar dobro poznala.

Odločila sem se tisto minuto, ko sem morala izpolniti prijavnico. Tako sem se vpisala na Biotehniški center Naklo. Izbrala sem smer hortikulturni tehnik, saj me veseli delo z rožami in naravo. Sedaj obiskujem 3. letnik srednje šole. Čez eno leto se bom znašla na novi prelomnici.

Zadnje čase veliko premišlujem o tem, kaj bom počela v življenju in kaj bom šla študirat po srednji šoli. To je za večino dijakov težka odločitev in tudi zame ne bo lahka. Nekateri gledajo, kako dobro je plačan želeni poklic, meni pa je pomembno le to, da bom svoje delo z veseljem opravljala. Danes je potrebno gledati tudi na to, ali boš ob koncu študija tudi dobil službo. Težko pa je dobiti tudi svoje mesto na univerzi, ki si jo želiš obiskovati.

Veseli me delo z ljudmi, še posebej z otroki, zato premišlujem o študiju na pedagoški fakulteti v Kopru. Mislim, da je delo z otroki v vrtcu nekaj posebnega. Delo se mi ne zdi enolično, ampak razgibano. Moja sestra je ravno sedaj končala študij predšolske vzgoje in me je povabila, da si ogledam, kako poteka delovni dan vzgojiteljice. Skrbelo me je, kako me bodo otroci sprejeli, potem pa je bilo vse tako sproščeno ...

Vsak poklic ima tako pozitivne kot tudi negativne plati. Pozitivne plati tega poklica so, kot sem že omenila, delo je zelo razgibano, sproščeno, raznoliko, pestro ... Po drugi strani pa je delo zelo odgovorno, saj lahko hitro pride do kakšne nesreče, ker so otroci zelo nepredvidljivi.

Še vedno se mi zdi, da bi lahko delala kot medicinska sestra, ker se mi to zdi zelo zanimiv poklic, zelo rada namreč pomagam ljudem v težavah. Slaba stran tega dela pa je, da je delo zelo stresno in tudi delovni čas je zelo nepredvidljiv. Delno poteka tudi ob vikendih, ponoči ter praznikih. Zanimala sem se tudi za krajinarstvo. Pri tem me moti, da je na tej fakulteti le 10 % vrtnega načrtovanja. So pa tudi zelo zahtevni sprejemni izpiti risanja, kar pa mi ne gre preveč dobro od rok. Mislim pa, da tudi če se odločim za popolnoma drugo smer, ne bo nič narobe, saj v vrtnarji še vedno lahko delam s srednjo izobrazbo.

Včasih pa se zgodi, da pristaneš v čisto drugačnih vodah. Upam, da se bom za nadaljnji študij odločila pravilno ter da bom počela v življenju stvari, ki me bodo veselile.

Petra Trček, 3. F

OBŠOLSKE DEJAVNOSTI

Tradicionalni pohod dijakov BC Naklo na Triglav

5. in 6. julija 2011 je bil sedaj že tradicionalni tretji pohod na vrh Triglava, najvišje slovenske gore.

Prvič se je ekipa BC Naklo povzpela na goro leta 2009. Pohod je organiziran v okviru planinskega krožka. Vsako leto se pohoda, poleg dijakov, udeleži tudi kakšen učitelj in kakšen ožji član družine naših dijakov (starši, bratje in sestre).

Na letošnji pohod na Triglav so bili povabljeni tudi vrstniki iz Zvezne gimnazije in zvezne realne gimnazije za Slovence iz Celovca. Pohoda se je udeležilo 5 dijakov ter trije učitelji iz omenjene šole v Celovcu.

Vsako leto nastane kratek film, ki priča o čudovitih doživetjih.

Na Triglav sta se povzpela tudi naša dijaka Uroš Mezek iz 3. N in Tanja Mencinger iz 2. J razreda ter naši profesorji: Tomaž Levstek, Mojca

Logar in Tina Križnar. Vseh skupaj je bilo približno 15 pohodnikov. Spremljevalni vodiči so bili Iris Todorovič – vodja planinskega društva Škofja Loka, Ivanka Dolenc in Franjo Koprek.

Skupinica se je zbrala ob 6. uri pred šolo, od koder so se z avtobusom popeljali do izhodišča za vzpon.

Vse skupaj se je pričelo v dolini Vrat in se nadaljevalo po Tominškovi poti.



Prvi dan so dosegli kočo Planika (2401 m nadmorske višine), do katere so potrebovali približno sedem ur hoje. Tam so tudi prenočili. Ves čas pohoda jih je spremljalo sončno vreme, le na Kredarici se je začelo oblačiti. Ponoči je padlo celo nekaj dežja.



Vendar pa je bilo zato vreme zjutraj toliko lepše. S samovarovalnim kompletom in alpinistično čelado so dosegli vrh, kjer jih je pričakal Aljažev stolp.



Iz kočice Planika pa do vrha Triglava so potrebovali štiri ure v obe smeri, tja in nazaj. Za končni sestop so potrebovali približno še pet ur.



Za podatke o poteku in zgodovini vzpona se zahvaljujem profesorici Moniki Rant in dijaku Urošu Mezku. Za slikovni material se zahvaljujem profesorici Tini Križnar.

Sebastijan Zupančič, 3. F

30-LETNICA KMETIJSKEGA IZOBRAŽEVANJA NA BC NAKLO



NAŠA ŠOLA NEKOČ ...

INTERVJU S PROFESORICO MARTO SKOBERNE OB 30-LETNICI KMETIJSKEGA IZOBRAŽEVANJA

V petek, 23. septembra 2011, sem med glavnim odmorom opravil kratek intervju s prof. Marto Skoberne na temo tridesetletnice kmetijskega izobraževanja na naši šoli.

Letos je na naši šoli tridesetletnica kmetijskega izobraževanja. Bi nam o tem zaupali kaj več zgodovinskih dejstev?

Letos je res 30 let, kar smo na Gorenjskem ponovno začeli izobraževati v kmetijskih programih. Še pred tem pa je Dravska banovina leta 1939 v Poljčah pri Begunjah ustanovila kmetijsko šolo, ki pa so jo po sklepu občine Radovljica leta 1968 žal ukinili. Do leta 1981 na Gorenjskem ni bilo nobene šole, ki bi izobraževala v kmetijski smeri. V šolskem letu 1981/1982 pa so na Mlekarskem šolskem centru v Kranju spet začeli vpisovati dijake kmetijske smeri in že prvo leto se je vpisalo 33 dijakov. Za ponoven začetek kmetijskega izobraževanja imata velike zasluge dr. France Forstnerič, takratni ravnatelj Mlekarskega šolskega centra, in prof. Štefan Oštir, ki je kasneje prevzel delo ravnatelja.

Mlekarski šolski center je imel prostore v Čirčah pri Kranju, žal pa za vse dijake tam ni bilo prostora, zato je bil pouk za kmetijske oddelke kar nekaj let v stari osnovni šoli v Predosljah.

Kako pa je bilo tista leta s praktičnim poukom?

V šolskem letu 1981/82 je bilo uvedeno tudi tako imenovano usmerjeno izobraževanje, kar je pomenilo, da so prvo leto dijaki poslušali splošne predmete, strokovni predmeti in praksa pa so se začeli šele v 2. letniku. Tako je bilo potrebno poiskati primerne lokacije tudi za prakso, saj šola ni imela svojega posestva. Zato smo zelo hvaležni številnim kmetom na Gorenjskem in v okolici Ljubljane, ki so bile pripravljeni sprejeti naše učence na praktični pouk. Prakso so dijaki opravljali tudi na posestvih Kmetijsko živilskega kombinata Kranj. Tako je bilo do 1. aprila 1989, ko je šola odkupila posestvo v Strahinju, ki je bilo last Kmetijske zadruge Naklo. Prvi vodja posestva je postal Matjaž Marinko, dolga leta je to delo opravljal Franc Šifrar, za njim pa še Sabina Šegula, Tone Pečarič in Gregor Šlibar.

Kaj pa profesorji, ki so poučevali stroko? Je med njimi še kdo, ki dela na našem centru danes?

Nekaj časa so strokovne predmete poučevali kmetijski strokovnjaki z Gorenjske, leta 1983 pa so na podlagi razpisa sprejeli v službo tri učitelje strokovnih predmetov. To smo bili Valentin Arnež, Mojca Urankar in jaz. Prof. Mojca Urankar in jaz še vedno poučujeva na šoli. Kmalu se nam je pridružila še prof. Ljuba Erjavec, ki prav tako še vedno uči na BC Naklo. Moja naloga na začetku je bila organizacija praktičnega pouka.

S kakšnimi problemi ste se v začetku profesorji srečevali?

Eden od problemov je bila lokacija, saj smo bili kar nekaj kilometrov oddaljeni od matične šole. Prav tako je bil velik problem organizirati prakso, saj so se dijaki na

deloviščih ves čas menjavali, nekatere kmetije pa so bile tudi težko dostopne z javnim prevozom. Prav tako smo morali dijake zaposliti v zimskem času, ko na kmetijah niso delali.

Ko smo kupili posestvo je bilo lažje, vendar posestvo ni bilo dobro opremljeno z orodjem in stroji. Prva leta nam je pri strojni obdelavi zelo pomagala družina Štular iz Strahinja.

Z leti se je stanje izboljševalo in sedaj imate dijaki sodobno opremljeno šolsko posestvo.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost kmetijskega izobraževanja?

Kmetijsko izobraževanje bo tako kot kmetijstvo vedno zanimivo, ker brez hrane ne moremo preživeti. Izobraženi

prevzemniki kmetij so lažje kos težkim nalogam pridelave, predelave in prodaje svojih pridelkov. Kmetje se morajo ves čas prilagajati naravnim spremembam, delajo z živimi organizmi in se spopadajo s tržnimi zakonitostmi. Vpis na našo šolo je že nekaj let visok, kar pomeni, da mladi spoznavajo, da je kmetijska izobrazba zares nujna.

Še kratka misel za konec ...

Ljudje bi morali lepše ravnati z zemljo, s kmetijskimi zemljišči. Mladi kmetje morajo spoznati, da je to njihovo osnovno orodje in na naši šoli si prizadevamo, da jih vzgojimo v tej smeri. Če nam bo uspelo, se za prihodnost kmetijstva ni treba bati.

Sebastijan Zupančič, 3. F



Prva generacija kmetijskih tehnikov in kmetijcev na takratni Srednji mlekarski in kmetijski šoli Kranj



Letošnja generacija kmetijskih tehnikov

DRUŽINA ZAVERL IN BC NAKLO

Družina Zaverl je z Biotehniškim centrom Naklo povezana že dolgo let. Družino sestavlja 5 članov, od tega so šolo obiskovali in jo nekateri še obiskujejo, 4 člani. Mati Bojana, sin Janez in obe hčeri, Jerca in Manca.

V letošnjem letu je minilo natanko 28 let, odkar je prvi član družine začel obiskovati BC Naklo. Bojana Zaverl, rojena Plešec, se je leta 1983 vpisala na takratno Srednjo mlekarsko in kmetijsko šolo Kranj, smer kmetijec. Takrat so vpisovali program mlekarja in kmetijca, 3-letna programa.

Današnje lokacije dijaki še niso poznali – posestva Stra-hinj. Šola je delovala na več koncih Kranja. Bojana pove, da je pouk potekal na takratnem sedežu šole, na Smedniški cesti 3 v Kranju, del pouka je bil v Predosljah pri Kranju, telesna vzgoja je potekala v športni dvorani na Planini. Veliko je bilo vožnje z avtobusom po različnih koncih Kranja.

Pove tudi, da je bilo takrat na šoli manj dijakov in skoraj vsi so prihajali s kmetij, tudi od zelo daleč. Veliko jih je stanovalo v dijaškem domu. V njenem letniku je bilo okoli 20 dijakov, prevladovali so fantje.

Tudi predmetnik se je zelo razlikoval od današnjega. Niso se učili tujih jezikov, bilo tudi nekaj predmetov povezanih z državo Jugoslavijo.

Predmetnik: slovenski jezik in književnost, samoupravljanje s temelji marksizma, ekonomika in organizacija kmetijske proizvodnje, telesna vzgoja, kmetijski stroji, rastlinska proizvodnja, živalska proizvodnja, varstvo rastlin in okolja, praktični pouk, proizvodno delo.

Praktični pouk so dijaki opravljali na farmah oz. kmetijskih kombinatih, ki jih je bilo v tem času več kot danes. Tisti dijaki, ki so bili od daleč, so praktični pouk opravljali na kmetijah v bližini. Na strokovne ekskurzije niso odhajali daleč, ker ni bilo možnosti prevoza, ampak so svoje znanje nabirali na okoliških obratih in kmetijah.





Dve profesorici še vedno učita na današnjem BC Naklo, in sicer Marta Skoberne in Mojca Urnkar, razredničarka Bojane.

Zanimivo je, da je ista profesorica postala 19 let kasneje razredničarka Bojaninemu sinu Janezu, ki se je leta 2004 vpisal na takratno Srednjo biotehniško šolo Kranj, smer kmetijski tehnik. Šola je imela sedež še vedno na istem naslovu in pouk je še vedno na različnih lokacijah, nekaj v mestu, v Čirčah, drugod po Kranju, športna vzgoja je bila v fitnesu na Planini, praktični pouk pa se je že izvajal na posestvu v Strahinju. Janezov predmetnik se je od Bojaninega kar precej razlikoval, ni bilo več predmetov povezanih s politiko ali državo. Večina predmetov je ostala podobna, le ime se je spremenilo, npr. rastlinska proizvodnja se je preimenovala v poljedelstvo. Dijakov v letniku je bilo 11, od tega eno samo dekle. Janez pravi, da niso poznali tople malice. Malico jim je vozil Mare iz Milj in včasih, ko so bili v mestu, so bili več po bifejih kot pri pouku. Prvi dve leti je obiskoval šolo v Kranju, nato pa se je celotna šola preselila na posestvo v Strahinj, leta 2004. Pred selitvijo so imeli bolj omejeno prakso na posestvu, kjer so intenzivno gradili novo šolo. Takrat so molzli v terenskem molzišču, ker so gradili tudi nov hlev. Polovico praktičnega pouka so delali na poljih, polovico pa v hlevih in med kmetijskimi stroji. Dijaki so imeli v takratnem času prednost, saj so se lahko izobraževali

tudi v tujini, vsaj na področju prakse. V drugem letniku je Janez odšel na enotedensko prakso na Avstrijsko Koroško, in sicer na prašičerejsko kmetijo k Štefanu Domeju. Udeleževal se je tudi tekmovanj, kot so oranje, kviz mladi in kmetijstvo, tekmovanje srednjih kmetijskih šol, matematični Kenguru. Prek šole so organizirali tudi nekaj tečajev, npr. tečaj za varno delo z motorno žago. Takratni vodja posestva je bil Gregor Šlibar, ravnatelj pa mag. Marijan Pogačnik, ki je bil, po mnenju Janeza, »supr ravnatelj«. Pravi tudi, da mu ni nikoli žal, da je obiskoval šolo, saj je tam našel res dobre prijatelje, s katerimi se družijo še sedaj. Zelo pohvali tudi učitelje za praktični pouk, najbolj mu je v spominu ostal obisk kovačije v Cerkljah na Gorenjskem, kjer so obiskali g. Globočnika, ki jim je praktično pokazal kovanje, kar je Janez uporabil tudi doma, kjer je nekaj časa z navdušenjem koval razne podkvice in svečnike. Še danes z veseljem pokaže kakšen primerek. Med praktičnim poukom pa niso samo kovali, včasih so odšli na planino, kjer so se pasle šolske krave. Kakšno pa ima mnenje o šoli in o profesorjih – pravi, da so bile razredne ure pri profesorici Urnkar zelo zanimive in pestre, še sedaj se s smehom spominja kakšne dogodivščine. Najboljši so bili odmori v knjižnici, kjer so uživali na kavčih, včasih cele ure preživeli na internetu in gledali traktorje, zaradi česar so kdaj pa kdaj ob živce spravili tudi knjižničarko. Vsem, ki bi se želeli vpisati, pa

sporoča, da naj se kar vpišejo, ker je res vse na enem mestu, dobri profesorji, šola je na samem v naravi in ne v mestu, kjer se počutiš utesnjenega, res da je včasih vonj po gnoju, ampak tako vsaj veš, da si v stiku z naravo.

V drugem letniku šolanja se je Janezu pridružila še sestra Jerca, ki se je vpisala na 4-letni program vrtnarskega tehnika. To je bila prva generacija dijakov, ki se je vpisala že na novo šolo, tako da so imeli pouk in prakso vse na enem mestu. V letniku jih je bilo le 14, vendar je njihovo število kmalu padlo na 12, ker so nekateri opustili šolanje. V tretjem letniku so bili zato združeni s kmetijskimi tehniki v en sam razred z 28-imi dijaki. Jerca se je vsa 4 leta udeleževala številnih tekmovanj, kot so: Cankarjevo tekmovanje, matematični Kenguru, zgodovina, geografija, tekmovanje v oranju . . . Predmetnik se je seveda razlikoval od kmetijskega, vendar je bilo kar nekaj predmetov podobnih kmetijskim. V 3. in 4. letniku je odšla na praktični pouk v Avstrijo na nekaj kmetij, za kar pravi, da je bilo zelo poučno, predvsem glede jezika. V tem času se je šola iz Biotehniške šole Kranj preimenovala v Biotehniški center Naklo, dobili so tudi višjo šolo in gimnazijo. In še mnenje o šoli, profesorjih in na splošno:

pravi, da je bila šola super, v starem programu šolanja je dala res veliko znanja, tudi predmetniki v vsakem letniku so bili prijazni do vseh, s poukom so začeli ob 7:30 zjutraj in zaključevali okrog 13:00, včasih tudi prej. Največkrat so praktični pouk opravljali na šoli, na šolskem vrtu in rastlinjaku, včasih so hodili urejat gredice, rondoje ali okolico doma starejših občanov v Naklem, zato so nekatera dela te generacije še vedno vidna. Pravi, da so bili učitelji res super, večkrat popustljivi in razumevajoči do dijakov. Seveda se spominja tudi dni, ko so »prešpricali« kakšno uro in jo raje preživeli v knjižnici, kot pa pri nemščini ali drugem predmetu.

Ko je Jerca zaključila šolanje, se je na šolo vpisala še najmlajša članica te družine, Manca, in sicer na tehniško gimnazijo. Za šolanje se je odločila, ker bo kasneje imela še vedno veliko možnosti za odločitev, kam naprej. Pravi, da je zelo zadovoljna s šolo, saj je tam spoznala tudi veliko novih prijateljev.

Da pa je res to nekako »družinska šola«, naj omenim, da je šolo obiskoval tudi Bojanin svak, Rafko Kopač, sedaj pa jo obiskujeta še Bojanini nečakinji, Tina in Eva Čarman.

Zapisala: J. Zaverl



Družina Zaverl (z desne proti levi): oče Janez, Janez, mama Bojana ter sestre Manca in Jerca.

IN DANES ...

Danes ima kmetijstvo zelo velike prednosti, katerih kot bodoči kmetje ne smemo zanemarjati.

Predvsem moramo dijaki programa kmetijsko-podjetniškega tehnika znati v prvi vrsti dobro in varno pridelati pridelek in ga obenem čim lažje in učinkovito prodati in s tem ustvariti tudi lastni dobiček.

Program kmetijsko-podjetniškega tehnika, ki traja štiri leta, obiskuje kar veliko dijakov. Program je zelo zanimiv in vsebuje splošnoizobraževalne predmete in strokovne module: informatiko in poslovno komuniciranje, trajnostni razvoj, podjetništvo in trženje, kmetijsko pridelavo in rejo s kmetijsko mehanizacijo, varstvo rastlin, pridelavo

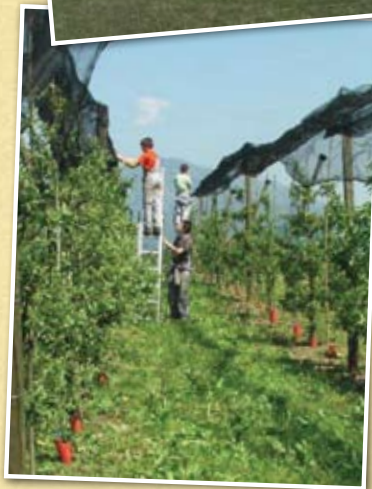
krme, napravo trajnega nasada, vodenje del na kmetijskem gospodarstvu, prodajo in svetovanje v kmetijstvu, pridelavo poljščin, rejo živali in pridelavo sadja.

Praktično se izobražujemo v šoli in na deloviščih pri delodajalcih, kar veliko pripomore pri usvajanju novega znanja. Zelo težko je namreč sedeti ob lepem vremenu pri zvezku in knjigi, ko pa se ob vožnji silaže ali baliranju krme veliko več naučimo. Seveda pa nam zvezki ne smejo biti odveč, saj nas tudi teorija o varstvu rastlin in pridelovanju krme veliko nauči.

Poleg rednega pouka pa dijaki lahko sodelujemo tudi na raznih tekmovanjih, pri pripravah projektnih ali raziskovalnih nalog, obiskujemo sorodne šole v tujini. . .

Jure Grmek, 3. Č

DIJAKI PRI PRAKTIČNEM IZOBRAŽEVANJU NA ŠOLI



RAZISKOVALNA NALOGA

V šolskem letu 2007/2008 sta se raziskovalne naloge lotila Primož Kopač in Anže Kosanec, dijaka programa kmetijskega tehnika.

Mentorici sta bili:

Mojca URANKAR, univ. dipl. inž. agr.

Bernarda BOŽNAR, prof. geo. in soc.

KOZOLCI NA OSREDNJEM SLOVENSKEM

Povzetek

V raziskovalni nalogi Kozolci na osrednjem Slovenskem sva raziskovala razširjenost, uporabnost in obstoj kozolcev v okolici Ljubljane. Opisovala sva tudi možnosti za spravilo krme včasih in danes.

V teoretičnem delu sva opisala vrste kozolcev, nastanek in razvoj kozolcev. V poglavju o konzerviranju in spravilu sena sva opisala vrste sušenja sena, siliranja, baliranja in skladiščenja krme.

V empiričnem delu sva anketirala osem gospodarjev kmetij iz Medna in osem iz Škofljice. V naseljih Škofja Loka in Novo mesto sva anketirala po dva gospodarja, po enega pa v naseljih Dvor pri Ljubljani, Tehovec, Mavčiče, Žlebe, Srakovlje, Gabrovo in Visejec. Opisala sva status anketirancev in njihove kmetije. Predvsem so naju zanimali kozolci na posameznih kmetijah, koliko so jih imeli včasih in koliko jih je še ohranjenih danes. Povpraševala sva jih o načinu postavitve kozolca in materialih, ki so jih uporabili, ter namenu uporabe kozolcev. Poleg tega sva opisala Medno in Škofljico, naselji, iz katerih je bilo največ anketirancev.

V nalogi sva ugotovila, da se je na izbranih območjih število kozolcev v zadnjih petdesetih letih zmanjšalo za polovico. Večinoma se kozolci danes ne uporabljajo v prvotne namene, ampak pod njimi shranjujejo različne stroje, bale, nanje postavijo reklamne panoje, spreminjajo jih celo v gostinske objekte.

Veliko kozolcev danes sameva, so nima priča tradicionalnega načina kmetovanja. Kljub izgubljeni prvotni funkciji ostajajo kozolci kulturna dediščina, za katero meniva, da bi bilo dobro, če bi se vsaj v določenem obsegu ohranila.

PROJEKT UNESCO

V okviru projekta UNESCO - Dediščina v rokah mladih – mladi posvojijo spomenik - je bil razpisan natečaj likovnih del za vrtce, OŠ in SŠ iz Slovenije z naslovom **KOZOLCI**.

V šolskem letu 2009/2011 so se dijaki 2. letnika kmetijsko-podjetniškega tehnika pod mentorstvom prof. Borisa Urha pri umetnosti lotili dela . . . in svoje likovne izdelke razstavili na velikonočni razstavi v Graščini Duplje.



RAZMIŠLJANJE BODOČEGA KMETIJSKO- PODJETNIŠKEGA TEHNIKA

Pridelujemo skupaj z naravo

Če malo globlje pogledamo pridelovanje rastlin, vidimo, da nam dajo večje pridelke, zlasti če za varstvo pred boleznimi in škodljivci uporabimo kemijska sredstva, ki pa so na žalost bolj ali manj strupena. Seveda ne v manjših količinah, a sčasoma lahko ogrožajo tudi naše zdravje.

V današnjem času se velikokrat poslužujemo bioloških sredstev, ki jih največkrat pridobimo iz rastlin, in seveda niso strupena in nevarna okolju in nam. Za biološka škropiva, ki vsebujejo predvsem rastlinske sokove, lahko uporabimo kar nekaj domačih rastlin, ki nam lepšajo vrt, njuje ali polja, kot so npr. njivska preslica, rman, kopriva... Te rastline nam hkrati pomagajo proti škodljivcem in boleznim, pripomorejo pa tudi h gnojenju poljščin. Seveda si jih veliko kmetov in proizvajalcev poljščin ne more privoščiti ali pa niso dovolj informirani, da bi se začeli ukvarjati z njimi. Zavedati pa se moramo,

da nam naravna škropiva, pridobljena iz rastlin, ne pomagajo ukrotiti škodljivcev ali bolezni tako hitro, predvsem pa ne tako učinkovito, kar nam lahko prinese tudi malce manj zaslужka na kmetiji, imamo pa s tem bolj zdravo in naravno pridelano hrano.

V Sloveniji imamo tudi smeri, ki se ukvarjajo z biološkim načinom gnojenja in škropljenja, med njimi je tudi biodinamika, ki upošteva koledar, ki je malce drugačen od setvenega in ima tudi drugačna načela. Zagovorniki biodinamike organizirajo mnogo predavanj in delavnic, katerih namen je kmete čim bolj prepričati in vpeljati v ekološko pridelovanje hrane. Na prvi pogled se zdi vse skupaj smešno in malce zasanjano, ko pa poizkusiš, kako deluje, si zelo zadovoljen, ko na mizo prineseš pridelek brez ostankov kemijskih škropiv. Res da je malo obtolčen ali objeden, od katere koli gosence ali polža, zavedati pa se moramo, da je pridelek zdrav in neškodljiv našemu telesu. Zato radi obiščimo katero predavanje iz biodinamike ali pa sami poskusimo uporabljati biološka škropiva in ustvarimo boljši svet za naše zanamce in za vsa živa bitja sedanjih in bodočih generacij.

Jure Grmek, 3. Č

RAZMIŠLJALI SMO

Dijaki prvega letnika gimnazije so razmišljali o svoji poklicni poti.

Moji cilji – moj poklic

Moj cilj sedaj v 1. letniku gimnazije je uspešno končati šolo. Nekateri imajo že začrtane življenjske cilje, drugi pa še ne vedo, kaj bi počeli v svojem življenju.

Sama se ne morem odločiti, kam spadam. Imam nekaj načrtov, ki pa niso dokončni. Rada delam z ljudmi, zato bi po končani gimnaziji odšla na pedagoško fakulteto, na smer surdopedagogika ali logopedija. To me že dolgo zanima, saj imam gluhega brata, zato že od malih nog kretam. Sicer zadnje čase malo manj, ampak to se da hitro obnoviti. Rada bi pomagala gluhim in naglušnim, ker vem, da potrebujejo pomoč pri raznih stvareh, npr. učenju jezika, razumevanju, najbolj pa pri vključevanju v družbo, saj se velikokrat počutijo odrinjene, ker jih skoraj nihče ne ogovori. Slišiš pa se tudi bojimo pogovora z njimi, ker ne vemo ali nas bodo razumeli, ali bodo znali odgovoriti, zato imamo predsodke.

Kot pravijo: «Ne sodi človeka po izgledu», tudi ne sodi gluhega po zmožnostih. Mogoče je pa boljši pri čem drugem. Nihče ni popoln.

Milena Rems, 1. M

Moji cilji

Že od malih nog mi pravijo, da se zelo dobro in hitro učim. Mogoče sem se tudi zato odločila za gimnazijo. Največ časa preživim v naravi in s svojimi hišnimi ljubljenci, zato sem izbrala biotehniško gimnazijo, ki ima poudarek na naravoslovnih predmetih. Gimnazija ima splošno matura, ki mi bo pomagala do višje izobrazbe, mogoče tudi do magisterija. Želim študirati naravoslovje, biologijo ali matematiko v neki tuji državi na priznani šoli. Moj sanjski poklic je biologinja, saj si želim terenskega dela in stika z naravo. Potovala bi po celem svetu in raziskovala naravo, mogoče odkrila kakšno novo živo bitje ali pa odpotovala na Luno iskat življenje. Vsa svoja odkritja in dogodivščine bi posnela in objavila na svoji spletni strani, da bi mogoče še koga privabila, da bi se z mano podal dogodivščinam naproti. Za mesec ali dva bi se odpravila živeti med kakšno pleme, da bi spoznala njihovo kulturo. Ko bi tuje kraje in ljudi doobra spoznala, bi o tem napisala poučno knjigo za mlade. Za zaključek vseh teh doživetij, bi se z motorjem odpravila na avanturo okoli sveta, ki bi se zaključila nekje v Avstraliji, sredi deževnega pragozda.

Ana Rejc, 1. M



Usoda preseneča

Velikokrat so me vprašali, kaj želim postati. Moje želje so bile malo nerealistične, vsaj zdelo se mi je, da tako mislijo drugi.

V prvem razredu sem sanjala o detektivih, kasneje o glavni pevki rock benda, gasilcih, odvetnikih in podobnih sanjskih poklicih. Tudi šalila sem se na svoj račun, da bom postala kaskaderka, saj sem navajena padcev, ker sem neroden človek. Ko pa je šlo zares in sem se morala vpisati na srednjo šolo, je moje sanjarjenje o detektivih in podobno začelo izginjati. Kam se vpisati, da bom imela dobro plačano službo, v kateri bom neizmerno uživala in spoznavala nove ljudi? Nekako me je bilo strah, da bom sprejela napačno odločitev. Mislim, da sem s tem pretiravala in sem zadela v črno, ko sem se vpisala na Biotehniški Center Naklo. Tudi nekateri prijatelji so mi priporočali to šolo. Izbrala sem gimnazijski program, saj mi mami vedno pravi, da imajo gimnazijci po končani maturi odprte čisto vse poti, da imajo nekakšno prednost, več znanja in potem lahko počnejo tisto, kar si res želijo. Nimam še čisto jasnih ciljev glede svoje prihodnosti. Vem pa, če bom uspela, bom zagotovo izdala avtorsko knjigo. Mogoče bom delala v uredništvu časopisa, revije ali v studiu kot voditeljica radia. Vendar bi se mi izpolnile sanje, če bi postala režiserka, seveda bi raje ta poklic opravljala, kje v večjem mestu, kot so Hollywood in podobno. Za take sanje pa sta potrebni dve stvari, predvsem volja in veliko garanja, tudi denar ti pri tem pride zelo prav. Za medijsko šolo, umetnostno gimnazijo, kaj v zvezi z gledališčem se nisem odločila prav zaradi tega, če se mogoče moje želje nekako spremenijo. Sebe ne vidim v vlogi zdravnice, kirurginje, novinarke, vzgojiteljice, sploh pa ne v vlogi učiteljice. Odločitev pa nikakor ni dokončna. Mogoče bom pa avtomehaničarka ali frizerka, kdo ve?

Vem pa, da bom z voljo uspela v katerem koli poklicu. Saj pravijo, uspeh vsebuje 30 % talenta in 70 % dela. Upam, da bo moja prihodnost svetla.

Daša Černelč, 1. M

Je moja odločitev prava?

Pa naj začnem še med počitnicami, saj je bilo ravno takrat največ skrbi, kako bo sedaj na novo?

Večkrat sem se vprašal, ali je bila moja odločitev glede izbire šole pravilna? Sedaj, ko je prvi mesec pouka mimo, sem prijetno presenečen. Lepo sem se privadil na vse novosti. Vse je urejeno, prav vsi so prijazni do novih dijakov. Prav zato sem prepričan, da sem se pravilno odločil.

Nič ni tako slabega, da bi me zares motilo, veliko je dobrega. Zame niso pomembne nove boljše table, ne nove klopi, niti omarice in vse udobje, ki ga nudi nova šola. Zame je pomembno, da se dobro počutim v tem okolju, da smo drug do drugega prijazni in pošteni.

Zamenjal sem okolje, kjer preživim kar nekaj dneva, spoznal sem nove učitelje in nove prijatelje. Glede na vse se počutim bolj odraslega in odgovornega za svoja dejanja.

Prav rad bi preživljal še več časa v šoli, rad bi se bolj aktivno vključil v kak popoldanski krožek, pa mi moj način življenja tega ne dopušča. Sem namreč športnik in ogromno časa preživim v bazenih, na treningih in tekmovaljih.

Žan Pogačar, 1. N

PREBRALI SMO ...

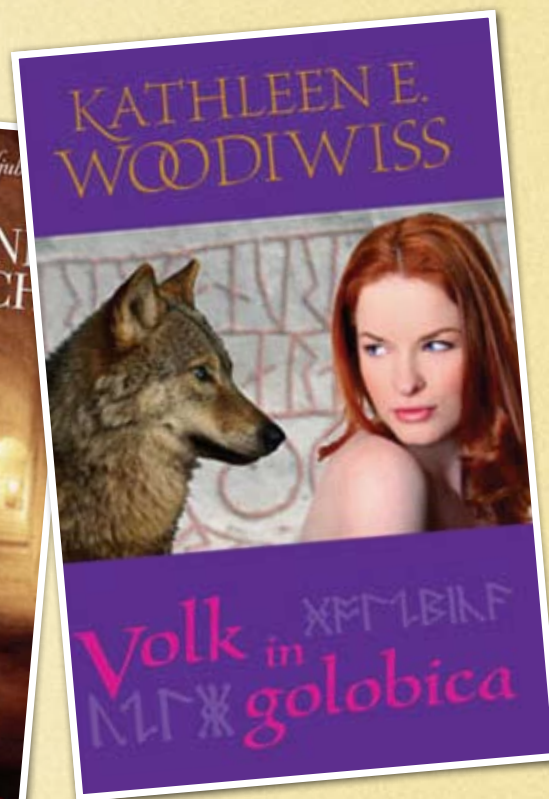
... STE VI ŽE?



Suzanne Enoch: Ljubljeni grešnik

Evelyn Ruddick želi pomagati otrokom v sirotišnici Srečno upanje, vendar skrbniški odbor vodi največji londonski malopridnež, markiz St. Aubyn. Evelyn ve, da bi se mu morala na vsak način izogniti, zato se odloči, da bo očarljivega predrzneža naučila usmiljenja. Otroci iz sirotišnice in Evelyn ugrabijo Santa in ga priklenejo v klet, tam pa Evelyn spozna, da jo na Saintu nekaj privlači. St. Aubyna kmalu privlači Evelynino toplo srce in njena odločnost, kako izpeljati načrt. Ali lahko Evelyn omehča in spreobrne razvpitega Santa?

Simona Ahačič, 2. L



Kathleen E. Woodiwiss: Volk in Golobica

Volk in golobica je osupljiva pripoved o strasti, izdaji in siloviti ljubezni izpod peresa ene najbolj priljubljenih pisateljic našega časa.

Aislinn, plemkinja saksonske krvi, sovraži vse Normane, še posebej Wulfgara. Njegovi vojaki so ji ubili očeta in zasegli njen grad. Wulfgar, železni volk iz Normandije, zahteva darkenwaldske posesti in ljudi, ki mu pripadajo za dobro služenje v vojski. Aislinn ne pričakuje ognja, ki ga v njej zaneti drzen volk, vendar se hoče na vsak način maščevati. Tudi Wulfgar ni pričakoval, da mu bo ta ujetnica omehčala srce in ga popeljala do največjih užtkov, ki jih lahko nudi ljubezen.

Simona Ahačič, 2. L

Julija London: Škandal na Višavju

Jacka Hainesa, ki je na begu pred valižanskim princem zaradi razmerja z njegovo sestro, ujame vodja škotskega klana in mu ponudi nenavaden dogovor. Stara škotska navada – poskusna poroka, ki traja eno leto in en dan – se zdi Jacku boljša možnost kot smrt. Njegova nevesta je Lizzie Beal, ljubka Škotinja, ki sovraži to poroko in svojega ženina. Noče se sprijazniti z življenjem plemiča, ki jo bo, takoj ko bo mogoče, zapustil. Toda bolj ko spoznavata drug drugega, se med njima spletejo čustva, zaradi katerih si kmalu oba želita, da bi bila poroka trajna.

Simona Ahačič, 2. L



Sophie Kinsella: Španske počitnice

Prebrala sem knjigo Španske počitnice. Knjiga govori o dveh družinah, ki se ne poznata. Imata samo skupnega prijatelja Gerarda. Obe družini povabi v svojo vilo v Španiji. Seveda mislijo, da bodo sami, a tam doživijo šok, saj jih je Gerard povabil istočasno. Zavejo se, da bodo cel teden prisiljeni sobivati drug z drugim. Počitnikarji sprva sklepajo, da je prišlo do pomote, a kasneje se začnejo razpletati skrivnost, ki povezujejo obe družini. Tako se na koncu izkaže, da jih je prijatelj nastanil tako zgolj za svojo zabavo.

Knjiga mi je bila všeč, saj je zanimiva, ker sta vpletena tako humor kot tudi ljubezen. Prebrala sem jo hitro, saj je kratka. Namenjena je predvsem tistim, ki imajo radi lahkotne zgodbe z dodatkom ljubezenske zgodbe.

Kaja Rosič, 4. B



TEKMOVANJA

Atletika

V torek, 20. 9. 2011, je v Kranju potekalo Ekipno prvenstvo v atletiki za srednje šole. Dijaki in dijakinje smo tekmovali v različnih disciplinah, kot so teki različnih dolžin, skok v daljino in višino ter suvanje krogle. Dijakinje BC Naklo smo premagale gimnazijo Kranj in gimnazijo Škofja Loka ter se tako uvrstile na 3. mesto. Največ točk so nam priskrbele: Anja Jarc, ki je dosegla 2. mesto v suvanju krogle; Klara Košir, ki je pri skoku v višino dosegla 3. mesto; dijakinje, ki so tekle 4x100 m in dosegle 3. mesto; Tea Vrhunc, ki je v teku na 400 m dosegla 1. mesto in Tina Brezar, ki je v teku na 100 m dosegla 4. mesto. Nekaj točk so nam prispevale tudi Klavdija Likar, Nina Čeferin, Maša Adlešič, Maša Kosi, Petra Potočnik, Petra Törner in Nika Roblek.

Dijaki BC Naklo pa so premagali trgovsko šolo Kranj in gimnazijo Škofja Loka ter se tako uvrstili na 5. mesto. Največ točk nam je priskrbel Jaka Zupan, ki je osvojil 1. mesto v teku na 400 m. Tekmovali pa so še Matjaž Aljančič, Aljaž Škafar, Matic Čad, Lovro Kokot, Martin Malovrh, Gašper Peterman, Uroš Mezek, Tilen Breljih in Domink Pikš.

Tea Vrhunc, 5. FD

Mednarodno tekmovanje cvetličarjev v dekoraciji koles v Varaždinu

Varaždin – mesto angelov

V petek, 30. 9. 2011, smo se zgodaj jutraj odpravili na tekmovanje v Varaždin, že prej pa smo pripravili ves potreben material.

Obe, Katja in Tajda, sva imeli tekmovanje – dekoracija koles s cvetjem. Vseh tekmovalcev je bilo 18, na voljo pa smo imeli rdečo in belo kombinacijo cvetja. Katja je imela belo cvetje za angelčka, Tajda pa rdeče za hudička. Ko je komisija ocenila naše izdelke, so prešteli točke in v gradu razglasili rezultate. Tretje mesto je osvojila Tajda Podlogar, 5. mesto pa Katja Černe. Vsaka od naju je dobila darilce in zahvalo.

Naslednji dan smo imeli trende v žalni floristiki. Skupaj z mentorico smo naredile: križ, žalno knjigo, žalni venec, žalno blazinico, žalni aranžma, žalni aranžma z lončnicami, žarni venec, bidermajer venec, srce, polvenec, žalni prevešajoč aranžma, krog in srce, žalni pokončni aranžma, postavitev oz. primer žalne krste ter angelčka.

V nedeljo smo se odpeljali še na ogled varaždinskega pokopališča in sejma.

Tajda & Katja, 4. FD



PREDSTAVITEV 1. LETNIKOV

Anketa ali šola sred' pola, ampak še zmeraj je kul!

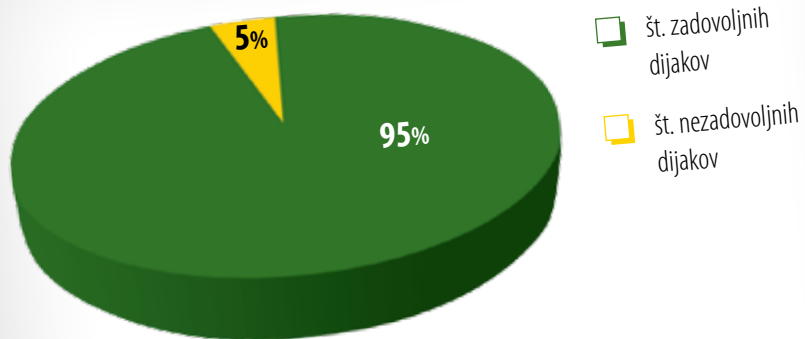
Na BC Naklo se že od nekdaj zelo trudijo, da bi bila šola čim bolj prijazna učencem, da bi vsaj malo z veseljem hodili v šolo. Kakšen vtis dejansko pušča naša šola, pa smo hoteli preveriti kar iz prve roke. Od tistih, ki so na šolo prišli na novo- naših fazanov oz. 1. letnikov.

Anketo smo izvedli v naslednjih razredih: 1. BF, 1. CD, 1. Č, 1. E, 1. G, 1. H, 1. IJ, 1. L, 1. M in 1.N.

V večini so zelo zadovoljni s šolo, pohvalili so njeno urejenost in okolico ter seveda malico. Nekaj pripomb je bilo na gnečo v vrsti med čakanjem na malico in na strogost profesorjev.

Še prikaz z odstotki:

Zadovoljstvo dijakov 1. letnikov na BC Naklo



Seveda pa tudi standardno - preveč naloge, preveliko število ur ...

Na tej šoli se počutim dobro. Seveda med odmorom.

Nekaj najbolj zanimivih mnenj:

Pa smo končno tukaj. Srednja šola se je začela. Moj prvi vtis o šoli je bil: »A tukaj naj se najdemo?« Ampak zdaj se mi zdi, da je šola zelo nezahtevna za orientiranje. Učitelji so bolj ali manj zanimivi. Hrana je odlična, sošolci so pa žive legende!

Šola sred' pola, ampak je še zmeraj kul!

Šola mi je všeč, ker ima avtomat za kavo. Malica je v redu.

Na tej šoli se počutim dobro. Imam veliko prijateljev in prijateljic. Je tudi veliko lepih fantov.

Ta šola je zakon! Še posebej malica!

Na šoli se počutim zelo dobro, saj je zelo dobra hrana in dobri učitelji. Lahko pa bi imeli malo boljši traktor (Fendt, John Deere, Same, Deutz, Tomo Vinković).

Na šoli se dobro počutim. Sem zelo zadovoljen s 17 puncami v razredu.

JAVNI SPREJEM PRVIH LETNIKOV

V petek, 2. 9. 2011, je na BC Naklo potekal javni sprejem oz. »fazaniranje« prvih letnikov, ki so ga za nas pripravili zaključni letniki.

Najprej smo po razredih prihajali v telovadnico in bili smo rahlo nervozni, saj nismo vedeli, kaj nas čaka. Kmalu se je program začel, začetniški strah je minil in začeli smo se zabavati. Na tihem pa smo vsi še vedno upali, da ne bomo eni izmed tistih »srečnežev«, ki bodo morali opravljati kakšne naloge. Pa vendar... pripravljene naloge smo kar dobro prestali: morali smo plesati, narediti verigo iz naših oblek, piti tako imenovan »strup«, z zavezanimi očmi urediti frizuro in umiti zobe drug drugemu...

Na koncu pa je sledila še slavna prisega in končno smo uradno postali dijaki BC Naklo.

Monika Filipič, 1. M

PREDSTAVITEV RAZREDOV

1. BF

Naš razred obiskuje 29 dijakov, in sicer 13 iz 1. B, smer živilsko-prehranski tehnik in 16 iz 1. F, smer hortikultur-ni tehnik. Prvi šolski dan še v šolo nismo stopili, pa smo bili že vsi popisani s F-ji. Ni kaj, postali smo fazani in imeli smo še eno težavo – kako odkleniti omarice, zato smo komaj čakali na malico, ki je tudi zelo dobra. Prva dva tedna smo se kar naprej izgubljali in zamujali na pouk, saj še nismo vedeli, v kateri učilnici smo in kateri/a profesor/ica nas ima. Kot vsi prejšnji letniki pa smo se tudi mi navadili in te težave rešili in ni nam žal, da smo se vpisali na to šolo.



1. CD

Mi 1. CD razred smo, vedno skupaj stopimo. V razredu 25 nas sedi... vsak posluša in se smeji.

Nikoli ne zamujamo, pridni smo in beremo. Nekateri po skupinah smo, in same 'trparije' delamo.

Naš razred je navihan, zabaven in delaven. Med seboj se dobro razumemo. Naša razredničarka je Urška Križnar, ki je zelo duhovita in dobra z nami.

1. Č

Smo 1. Č razred, program kmetijsko-podjetniškega tehnika. V razredu je 29 učencev, od tega 5 mladih luštnih deklet in 24 mladih fantičev. V razredu se imamo zelo dobro, saj smo zelo živahen razred, ki držimo skupaj in smo dobri prijatelji. Med poukom se veliko »hecamo«, ampak tudi pridno delamo, še posebej takrat, ko imamo prakso.



1. E

V razredu nas je 19 in od tega dva fanta. Naša razredničarka je Urška Teran Ravnikar. Prihajamo iz vseh krajev Gorenjske. Vsi skupaj se zelo dobro razumemo in radi govorimo, še rajši pa se smejemo sošolkinim izjavam in dejanjem. No, pa smo se na hitro predstavili. Mi smo 1. E – cvetličarji.



1. G

Izobražujemo se v programu pomočnik v biotehnik in oskrbi. V razredu je 7 deklet in 2 fanta. Odmore najraje

preživljamo zunaj, saj se radi sprehajamo in posedamo na klopeh. Komaj čakamo glavni odmor, ko je največ časa za druženje in posedanje na soncu. Ko pa zazvoni zvonec, odhitimo v razred, kjer nadaljujemo z učenjem. Profesorji so zabavni. Mi pa hodimo v šolo, da se učimo in zabavamo.



1. H

V razredu smo Sara, Anja, Ajda, Maša, Monika, Teja, Klavdija, Gašper in Rok. Naša razredničarka je profesorica Bojana Dolinar, ki poučuje slovenski jezik.

Med seboj se zelo dobro razumemo, si pomagamo in se zabavamo. Smo pomočniki v živilstvu.



1. IJ

V razredu smo združeni peki ter slaščičarji. V razredu nas je dvaintrideset, pekov je devet, slaščičarjev pa štirinajst.

Nekateri so to šolo obiskovali že prej, to so večinoma peki. Deklet je osemnajst, fantov pa štirinajst. Letno imamo veliko prakse, vsak dan šest ur in nato še dva meseca, aprila ter maja. Prihajamo iz različnih koncev Slovenije, iz Kranja, Škofje Loke, Kamnika, Mozirja, Tržiča ...

Prvi vtisi o šoli so pozitivni, všeč nam je, da nekateri učitelji niso zelo strogi. Na šoli se počutimo v redu.



1. L

Doletela me je težka naloga, da vam predstavim svoj razred, ki ga poznam komaj mesec dni. Smo prvi letnik biotehniške gimnazije, oddelek L. 31 dijakov, 21 deklet in 10 fantov prihajamo iz različnih koncev Gorenjske. Da šola ni edino kar nas zanima, priča kar nekaj dijakov s statusom športnika. Seveda pa se prav vsak od nas ukvarja še s svojim hobijem, vse od golfa pa tja do petja. Več o tem bi lahko povedala ob koncu leta, ko se bomo že dobro poznali. V tem trenutku nam je najbolj pomembno to, da se vsak po svojih močeh čim bolj vključimo v življenje BC Naklo. Verjamem, da bomo vsak sam in vsi skupaj dosegli cilj, ki nas je združil, to je želja po znanju, ki nam bo pomagalo uresničiti življenjske sanje.



1. M

Smo razred biotehniške gimnazije.

Čeprav smo iz različnih krajev in imamo različna mnenja, se med seboj zelo dobro razumemo in se veliko presmejimo.

Smo zelo dobri prijatelji in vedno držimo skupaj.

Navdušeni smo nad novo šolo in jo radi obiskujemo, predvsem pa uživamo med odmori.

Naša razredničarka je Sabina Smolej.



1. N

Naš razred ni navaden razred. Smo kot eno, držimo skupaj in si med seboj pomagamo. Prihajamo iz različnih krajev, iz Škofje Loke, Bohinja, Bleda, Tržiča, Kranja, Radovljice in vsak se ukvarja z drugim »poslom«. Imamo harmonikaše, kitariste, plavalce, odbojkaše, nogometaše. Pri pouku še preizkušamo, kakšne meje imajo profesorji. Ko se najde prosti čas, se posvetimo naravi. Nekateri so se že na novo zaljubili, prav vsi pa smo našli nove prijatelje. Pri malici je vrsta, mi smo pa lačni. Še predno bo konec šolskega leta, bomo bolj pridni in mirni.



ZGODILO SE JE

5. 9.–21. 10. 2011

PUD – 3. E in 3. CD

5.–7. 9. 2011

naravoslovni tabor 3. L, 3. M

7.–9. 9. 2011

naravoslovni tabor 2. L, 2. N

7. 9. 2011

roditeljski sestanki za 3., 4. in 5. letnike

8. 9. 2011

roditeljski sestanki za 1. in 2. letnike

16. 9. 2011

strokovna ekskurzija – hortikultura

19.–30. 9. 2011

PUD – 3. Č

21. 9. 2011

strokovna ekskurzija – kmetijstvo

26.–28. 9. 2011

naravoslovni tabor 2. BF, 2. Č

28.–30. 9. 2011

naravoslovni tabor 2. F, 2. M

3.–14. 10. 2011

PUD – 4. ČD in 4. BD

5. 10. 2011

strokovna ekskurzija – živilstvo

7. 10. 2011

dan šole

13. 10. 2011

vrtljak poklicev

14.–16. 10. 2011

izbirni športni tabor

27. 10. 2011

strokovno srečanje ob 30-letnici kmetijskega izobraževanja na Gorenjskem

ZGODILO SE BO

31. 10. 2011

dan reformacije

1. 11. 2011

dan spomina na mrtve

2. 11.–23. 12. 2011

PUD – 2. IJ

7.–18. 11. 2011

PUD – 4. FD

15. 11. 2011

delavnica Varni internet – 1. letniki

17. in 18. 11. 2011

projektne dneva

21. 11.–2. 12. 2011

PUD – 2. N

5.–23. 12. 2011

PUD – 2. GHK

9. 12. 2011

dobrodelni večer

25. 12. 2011

božič

26. 12. 2011

dan samostojnosti in enotnosti

27. 12. 2011–2. 1. 2012

novoletne počitnice

3. 1.–2. 3. 2012

PUD – 3. I in 3. J

10. 1. 2012

zaključne ocene

12. 1. 2012

ocenjevalna konferenca

13. 1. 2012

zaključek 1. ocenjevalnega obdobja

RECEPT

Recepta sta bila objavljena v raziskovalni nalogi **BREZ KROMPIRJA NI KOSILA.**

Avtorji: Vesna Grilc, Jakob Dolinar in Gašper Hladnik, dijaki programa kmetijskega tehnika.

Mentorici: Vanja Šubic, univ. dipl. živ. teh., Mojca Urankar, univ. dipl. inž. arg.

KROMPIRJEVI ŽGANCİ

Potrebujemo:

- ◆ en krompir in dve žlici moke na osebo,
- ◆ sol,
- ◆ ocvirke,
- ◆ mast.

Krompir operemo, olupimo, narežemo na četrtine in damo kuhat. Vodo solimo. Ko zavre, na sredino lonca stresemo moko tako, da ostane v kupčku. Krompir in moko kuhamo 20 minut. Proti koncu kuhanja pogrejem zabelo (domača mast in ocvirki). Ko je krompir kuhan, vodo previdno odlijemo v drugo posodo za primer, če jo bomo še potrebovali. Z vilicami razmešamo krompir in moko, da nastanejo okrogli žganci. Če je presuho, dolijemo še nekaj žlic krompirjeve vode. Po žgancih zlijemo vročo zabelo in postrežemo.

MATEVŽ

Potrebujemo:

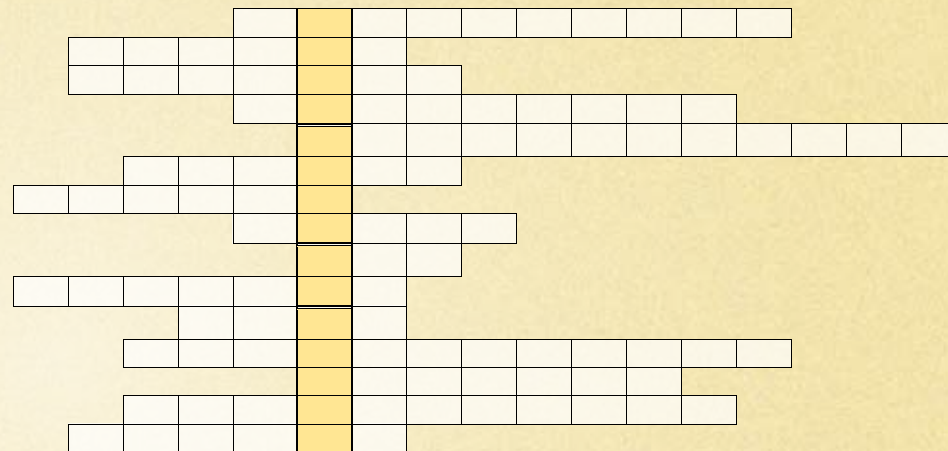
- ◆ pol lonca fižola v zrnju,
- ◆ debelih krompirjev,
- ◆ 3 žlice zaseke,
- ◆ kos suhega mesa,
- ◆ pol čebule,
- ◆ 2 stroka česna.

Čez noč namočen fižol skuhamo v vodi, v kateri se je namakal. Posebej skuhamo olupljen in zrezan krompir. Obojemu prilijemo čim manj vode. Nazadnje zmešamo kuhan fižol z odlitim krompirjem in dobro zmečkamo. Lahko tudi pretlačimo. Pire zabelimo s čebulo, ki smo jo prepražili na masti ali zaseki, in začинimo s strtim česnom. Česen lahko primešamo tudi zabeli, vendar le za toliko, da zadiši. Solimo po okusu. Jed mora biti gosta kot krompirjev pire.



KRIŽANKA

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.



1. Stroj za obračanje sena?
2. Prostor, kjer se poleti pase živina?
3. Najbolj pogosto prevozno sredstvo na kmetiji?
4. Konji, znane slovenske pasme, se imenujejo _____.
5. Njiva se mora na vsakih nekaj let spočiti in to imenujemo _____.
6. Žito, ki raste na polju in se ga uporablja za krmo živali?
7. V Sloveniji je bilo leta 2009 svetovno tekmovanje. O katerem kmečkem delu na polju govorimo?
8. Druga košnja se imenuje _____.
9. Ime velikega traktorja, ki je rumene barve in ga izdelujejo v Angliji?
10. Kravji mladič?
11. Domača žival z rogovi in bradico?
12. Stroj s katerim se posušeno travo spravlja v ograbke.
13. Po njem se imenujejo tudi oktobrsk počitnice?
14. Transportno sredstvo ki ima eno kolo in dva ročaja?
15. Tako imenujemo tudi prve letnike.

Izpišite geslo križanke:

Geslo oddajte v šolski knjižnici do 15. 11. 2011. Srečni izžrebanec dobi šolske piškotke.

